

[Strona Główna](#) > ... > [Sprawy Rodzinne I Dziedziczenie](#) > [Legalne Wywiezienie Dziecka Za Granicę](#) > [England and Wales](#)

Legalne wywiezienie dziecka za granicę

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Anglia i Walia

1 W jakich okolicznościach rodzic może zgodnie z prawem wywieźć dziecko do innego państwa bez zgody drugiego rodzica?

W prawie Anglii i Walii przewidziano możliwość legalnego wywiezienia dziecka poza granice Zjednoczonego Królestwa. W postanowieniu w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem (*child arrangements order*) sąd ustala miejsce zamieszkania dziecka oraz zasady utrzymywania kontaktów z dzieckiem. Zgodnie z art. 13 ust. 2 [ustawy z 1989 r. o dzieciach](#) osobie, na której korzyść sąd wydał postanowienie w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem (stanowiące wcześniej dwa odrębne postanowienia: postanowienie w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i postanowienie w sprawie kontaktów z dzieckiem), przysługuje prawo do wywiezienia dziecka poza granice Zjednoczonego Królestwa na okres krótszy niż jeden miesiąc (na przykład na wakacje).

Jest to spójne z art. 1 ust. 4 [ustawy z 1984 r. o uprowadzeniu dziecka](#), w którym przewidziano, że wywiezienie lub wysłanie dziecka poza granice Zjednoczonego Królestwa nie stanowi przestępstwa, jeżeli odpowiada za nie osoba, na której korzyść sąd wydał postanowienie w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem, i jeżeli wyjazd trwa krócej niż jeden miesiąc.

Jeżeli sąd nie wydał postanowienia w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem, to z rodziców, któremu przysługuje wyłączna władza rodzicielska, może legalnie wywieźć dziecko poza granice Zjednoczonego Królestwa bez zgody drugiego z rodziców. Drugie z rodziców, któremu nie przysługuje władza rodzicielska, może jednak zapobiec wywiezieniu dziecka poza granice jurysdykcji Anglii i Walii, składając wniosek do sądu w Anglii i Walii o wydanie postanowienia o zakazie dokonywania określonych czynności względem dziecka. Może ono również złożyć do sądu wniosek o wydanie postanowienia w sprawie władzy rodzicielskiej. Definicję „władzy rodzicielskiej” zawiera art. 3 ust. 1 ustawy z 1989 r. o dzieciach.

2 W jakich okolicznościach zgoda drugiego rodzica jest niezbędna dla wywiezienia dziecka do innego państwa?

Zgodnie z art. 13 ustawy z 1989 r. o dzieciach, w przypadku gdy sąd wydał postanowienie w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem, nikt nie może wywieźć dziecka poza granice Zjednoczonego Królestwa bez pisemnej zgody każdej osoby, której przysługuje władza rodzicielska wobec dziecka, lub zezwolenia sądu.

Ponadto art. 1 ustawy z 1984 r. o uprowadzeniu dziecka stanowi, że ojciec lub matka (oraz określone inne osoby, między innymi opiekun dziecka, osoba, na której korzyść sąd wydał postanowienie w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem, lub osoba, z którą dziecko mieszka) dopuszcza się przestępstwa (uprowadzenia dziecka), jeżeli wywozi lub wysyła dziecko poza granice Zjednoczonego Królestwa bez odpowiedniej zgody (tj. zgody matki dziecka i ojca dziecka, jeżeli ojcu przysługuje władza rodzicielska, lub zgody określonych innych osób, o których mowa powyżej).

W przypadku gdy sąd nie wydał postanowienia w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem, żadna osoba, której przysługuje władza rodzicielska wobec dziecka, nie może go wywieźć poza granice Zjednoczonego Królestwa bez zgody pozostałych osób, którym przysługuje władza rodzicielska, lub zezwolenia sądu.

3 W jaki sposób można zgodnie z prawem wywieźć dziecko do innego państwa, jeżeli drugi rodzic nie udziela zgody na wywiezienie dziecka do innego państwa, mimo że jest to konieczne?

Osoba, na której korzyść sąd wydał postanowienie w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem i która chce wywieźć dziecko poza granice Zjednoczonego Królestwa na stałe, może legalnie zmienić miejsce zamieszkania wraz z dzieckiem bez interwencji sądu, jeżeli dysponuje pisemną zgodą drugiego z rodziców, któremu przysługuje władza rodzicielska, lub dowolnej innej osoby, której taka władza przysługuje. W przypadku braku zgody konieczne jest złożenie wniosku do sądu o udzielenie zezwolenia na wywiezienie dziecka poza granice Anglii i Walii na stałe (art. 13 ust. 1 ustawy z 1989 r. o dzieciach).

W przypadku gdy sąd nie wydał postanowienia w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem, osoba, której przysługuje władza rodzicielska wobec dziecka i która chce wywieźć dziecko poza granice Zjednoczonego Królestwa na stałe, ma obowiązek wystąpić do sądu z wnioskiem o udzielenie zgody, jeżeli inna osoba, której przysługuje władza rodzicielska, takiej zgody nie udzieliła.

W Anglii i Walii nadrzędnym kryterium i czynnikiem decydującym w sprawach związanych z przeprowadzką za granicę jest zawsze dobro dziecka. Przed wydaniem orzeczenia sędziowie orzekający w sądach rodzinnych uwzględniają wszystkie informacje dostępne w każdej sprawie. Orzekając w sprawie, sędziowie kierują się przede wszystkim dobrem dziecka. Dobro dziecka stanowi zawsze nadrzędne kryterium stosowane przed sąd w tego rodzaju sprawach. W ustawie z 1989 r. o dzieciach przewidziano ustawową ochronę dobra dziecka w sprawach dotyczących relokacji z Anglii i Walii.

4 Czy do tymczasowego wywiezienia dziecka (np. na wakacje, w celach związanych z opieką medyczną itd.) oraz wywiezienia dziecka na stałe takie mają zastosowanie te same zasady? Jeżeli dotyczy, proszę przedstawić właściwe formularze zgody.

W odpowiedzi na pyt. nr 1 powyżej wskazano przepisy dotyczące legalnego wywiezienia dziecka poza granice Zjednoczonego Królestwa na okres krótszy niż jeden miesiąc. Osoba, na której korzyść sąd wydał postanowienie w sprawie miejsca zamieszkania dziecka i kontaktów z dzieckiem, może wywieźć dziecko za granicę na okres krótszy niż jeden miesiąc, a zatem nie potrzebuje zgody drugiego z rodziców, aby zabrać dziecko na wakacje.

Ostatnia aktualizacja: 10/08/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.